

Arrest

**nr. 68 675 van 18 oktober 2011
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 2 augustus 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 13 juli 2011 tot intrekking van het recht op vestiging en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 september 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 oktober 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat Y. BUYTAERT, die loco advocaat V. VEREECKE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 17 augustus 2002, in het bezit van een nationaal paspoort voorzien van een visum type D, België binnen teneinde zijn Belgische echtgenote te vervoegen.

1.2. Op 4 september 2002 diende verzoeker, in functie van zijn Belgische echtgenote, een aanvraag tot vestiging in.

1.3. Verzoeker werd op 4 februari 2003 in het bezit gesteld van een identiteitskaart voor vreemdelingen.

1.4. Op 23 april 2009 werd verzoeker een elektronische C-kaart afgegeven.

1.5. Bij vonnis van 21 oktober 2009 werd het huwelijk tussen verzoeker en zijn Belgische echtgenote door de rechtbank van eerste aanleg te Namen vernietigd op grond van artikel 146bis van het Burgerlijk Wetboek (hierna: het BW). Dit vonnis ging in kracht van gewijsde op 20 april 2010.

1.6. Op 13 juli 2011 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot intrekking van het recht op vestiging van verzoeker en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

De beslissing tot intrekking van het recht op vestiging is gemotiveerd als volgt:

“De betrokkene heeft een C kaart bekomen op basis van gezinshereniging in functie van zijn Belgische echtgenote [E. M., A.] met wie hij huwde 21.07.00. Hij diende een aanvraag van vestiging in op 04.09.2002 in functie van zijn Belgische echtgenote. Hij werd in het bezit gesteld van een attest van immatriculatie. Op 04.02.03 verkreeg hij een identiteitskaart voor vreemdelingen. Die werd op 23.04.09 omgezet naar een C kaart.

Op 21.10.09 vernietigde de Rechtbank van Eerste Aanleg van Namen het huwelijk tussen de betrokkene en Mevr [E. M.] als zijnde een schijnhuwelijk (ref RG1128/06). Het huwelijk werd dus strijdig bevonden met de Belgische en internationale openbare orde. Het beschikkend gedeelte van het vonnis werd overgeschreven in de registers van de gemeente op 20.04.2010.

De betrokkene heeft de Belgische procedures tot gezinshereniging misbruikt gezien hij in werkelijkheid niet de intentie had om een duurzame levensgemeenschap aan te gaan met een Belgische onderdane. Zijn frauduleuze intentie blijkt duidelijk uit het vonnis van de Rechtbank van Eerste Aanleg van Namen. Als gevolg van het rechtsprincipe ‘fraus omnia corrumpit’ wordt zijn recht op vestiging in het Rijk ingetrokken. Zijn C kaart dient te worden ingehouden.”

Dit is de eerste bestreden beslissing.

Het bevel om het grondgebied te verlaten, dat verzoeker op 15 juli 2011 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“artikel 7 van de wet van 15 december 1980, eerste lid, 2 : verblijft langer in het Rijk dan toegelaten Het wettig verblijf van de betrokkene is verstreken. Als gevolg van de vernietiging van het huwelijk op basis waarvan de betrokkene zijn recht op vestiging in het Rijk verkreeg vervallen ook alle uit het huwelijk voortgevloeide rechten.

artikel 7 van de wet van 15 december 1980, eerste lid, 3 : wordt geacht door zijn gedrag de openbare orde te hebben geschaad

Bij vonnis van de rechtbank van eerste aanleg van Namen van 21.10.09 (ref RG 1128/06) werd betrokkenes huwelijk met de Belgische onderdane [E. M., A.] vernietigd als zijnde een schijnhuwelijk en is dus strijdig met de openbare orde.”

Dit is de tweede bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging en de ontvankelijkheid

2.1. Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend.

2.2. Verweerder betwist de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissingen. Uit hetgeen hierna volgt zal blijken dat de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring samen dienen te worden behandeld, aangezien het beroep tot nietigverklaring slechts korte debatten vereist. In die omstandigheden is het niet nodig om de opgeworpen exceptie te onderzoeken.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert in twee middelen, die samen kunnen worden behandeld, de schending aan van de artikelen 40bis, § 2 en 42quater, §§ 1 en 4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke

motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de motiveringsplicht, van het rechtszekerheidsbeginsel en van het wettigheidsbeginsel.

Hij verstrekt volgende toelichting:

[...]

Verwerende partij beroept zich op het rechtsbeginsel "fraus omnia corrumpit". In de bestreden beslissing wordt nergens anders enige rechtsgrond aangehaald.

[...]

Verzoeker bewaam een verblijfsrecht als familielid van een Belg, in toepassing van artikel 40ter juncto artikel 40bis §2 Vw. dat stelt:

« § 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

1° de echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap werd gesloten dat beschouwd wordt als zijnde gelijkwaardig met het huwelijk in België, die hem begeleidt of zich bij hem voegt;

2° de partner, die hem begeleidt of zich bij hem voegt, met wie de burger van de Unie overeenkomstig een wet een geregistreerd partnerschap heeft gesloten, voorzover het gaat om een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele relatie die al minstens een jaar duurt, zij beiden ouder dan 21 jaar en ongehuwd zijn en geen duurzame relatie hebben met een andere persoon;

3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° en 2°, beneden de leeftijd van 21 jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen;

4° de bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° en 2°, die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen (...). ».

[...]

De mogelijkheid om een einde te stellen aan het verblijfsrecht van een familielid van een EU-burger (en bij uitbreiding conform artikel 40ter al. 1 Vw.) naar aanleiding van de nietigverklaring van het huwelijk, wordt geregeld in artikel 42quater § 1 Vw. dat stelt:

« § 1. Er kan gedurende de eerste twee jaar van hun verblijf in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn, door de minister of zijn gemachtigde in de volgende gevallen:

1° er wordt, op basis van artikel 42bis, § 1, een einde gesteld aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben;

2° de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, vertrekt uit het Rijk;

3° de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, overlijdt;

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden of nietig verklaard, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd. of er is geen gezamenlijke vestiging meer;

5° de familieleden van een burger van de Unie, bedoeld in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° of 3°, vormen een onredelijke belasting voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk.

In de loop van het derde jaar van hun verblijf als familielid van de burger van de Unie, vermeld in artikel 40, § 4, eerste lid, 1° en 2°, volstaat de motivering, gebaseerd op een in het eerste lid bedoeld element, enkel indien zij aangevuld wordt met elementen die wijzen op een schijnsituatie. Hetzelfde geldt voor familieleden van de burger van de Unie, bedoeld in artikel 40, § 4, eerste lid, 3°, in de loop van het derde tot het vijfde jaar van hun verblijf».

[...]

Specifie[k] voor het geval van vernietiging van het huwelijk op basis waarvan de verblijfskaart aan het familielid werd toegekend, voorziet de wet een mogelijkheid tot beëindiging van het verblijfsrecht, weliswaar beperkt terloops het eerst tot het vijfde jaar van het verblijf.

Het staat niet ter betwisting, en wordt zelfs in de bestreden beslissing vermeld, dat verzoeker reeds verblijft in het Rijk sinds 4 september 2002 (eigenlijk al sinds 17 augustus 2002), aanvankelijk gedekt door een immatriculatiebewijs en vanaf 4 februari 2003 met vestigingattest.

Dit betekent dat op datum van de beslissing [...], verzoeker reeds méér dan 9 jaar ononderbroken wettig verblijft in het Rijk.

De toepasselijke wetsartikelen voorzien na een verblijf van 5 jaar geen mogelijkheid meer om het verblijfsrecht te beëindigen op grond van de nietigverklaring van het huwelijk.

De beslissing van 13 juli 2011 is dan ook klaarblijkelijk strijdig met artikel 4[2]quater §1 Vw.

*Minstens dient vastgesteld te worden dat de bestreden beslissing op geen enkele wijze motiveert waarom wordt afgeweken van de bepalingen van artikel 40 §4, 1° Vw. en/of waarom het beweerde rechtsbeginsel “*fraus omnia corrumpit*” zou primeren op de wettelijke bepalingen en procedure ter zake.*

Minstens moet hieruit een schending worden afgeleid van de motiveringverplichting.

[...]

Artikel 42quater §4 Vw. omschrijft de gevallen waarin een beëindiging van het verblijfsrecht van de vreemdeling NIET meer mogelijk is op grond van nietigverklaring van het huwelijk, zelfs indien dit zou zijn gebeur[d] binnen de termijn van vijf jaar :

§ 4. Onder voorbehoud van het bepaalde in § 5 is het in § 1, eerste lid, 4°, bedoelde geval niet van toepassing :

1° hetzij het huwelijk, het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging bij de aanvang van de gerechtelijke procedure tot ontbinding of nietigverklaring van het huwelijk of bij de beëindiging van het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging, ten minste drie jaar heeft geduurd, waarvan minstens één jaar in het Rijk;

[...]

Het wordt niet betwist en zelfs in de beslissing aangehaald dat het huwelijk tussen verzoeker werd aangegaan op 21 oktober 2000 terwijl de vordering tot nietigverklaring pas werd ingesteld bij dagvaarding van 10 september 2007.

Deze dagvaarding tot nietigverklaring werd ingediend naar aanleiding van de eerdere echtscheidings-procedure ingesteld door verzoeker zelf lastens zijn echtgenote en dit bij dagvaarding van 17 mei 2006.

Het staat aldus vast dat het huwelijk bij aanvraag tot ontbinding of nietigverklaring, reeds 7 JAAR, minstens 6 JAAR duurde, althans méér dan de vereiste drie jaar.

Aangezien verzoeker zich op 17 augustus 2002 kwam vervoegen bij zijn echtgenote in België waarna hij op 4 september 2002 een aanvraag tot vestiging indiende, kan evenmin betwist worden dat minstens één jaar van het huwelijk/samenleven zich in België situeert.

Hieruit volgt dat verzoeker zich bevindt in de uitzonderingsbepaling van artikel 40 §4, 1° Vw. zodat de bestreden beslissing die hiermee strijdig is om die reden alleen al onwettig is.

*Minstens dient vastgesteld te worden dat de bestreden beslissing op geen enkele wijze motiveert waarom geen toepassing wordt gemaakt van artikel 40 §4, 1° Vw. en/of waarom het beweerde rechtsbeginsel “*fraus omnia corrumpit*” zou primeren op de wettelijk[e] bepalingen en procedure ter zake.*

Minstens moet hieruit een schending worden afgeleid van de motiveringsverplichting.”

3.2. Verweerder repliceert in de nota met opmerkingen als volgt:

“[...] Betreffende de vermeende schending van art. 2 en 3 van de wet dd. 29.7.1991, artikelen die de formele motiveringsplicht betreffen, laat de verwerende partij gelden dat bij lezing van verzoekers inleidend verzoekschrift blijkt dat deze daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert. maar dat hij er ook in slaagt de motieven vervat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven vervat in de bestreden beslissing.

De verwerende partij is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoeker het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

Verder laat de verwerende partij gelden dat:

- het tegelijk aanvoeren van een schending van de formele én de materiële motiveringsplicht niet mogelijk is, nu het eventuele gebrek aan deugdelijke formele motivering het de betrokkene onmogelijk maakt uit te maken of de materiële motiveringsplicht geschonden is (R.v.St. nr. 93.123 dd. 20.12.2001),*
- wanneer verzoeker in staat zou zijn een schending van de materiële motiveringsverplichting aan te voeren, dit betekent dat deze van een eventuele schending van de formele motiveringsplicht geen gevolgen heeft ondervonden.*

De verwerende partij zal dan ook nog slechts repliceren in zoverre verzoeker de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

Verzoeker is kennelijk de mening toegedaan dat verzoekers recht op vestiging niet meer kan worden ingetrokken, daar de toepasselijke wetsartikelen geen mogelijkheid meer voorzien om het verblijfsrecht te beëindigen op grond van de nietigverklaring van het huwelijk.

Verzoekers beschouwingen kunnen niet worden aangenomen.

Verzoeker ziet bij zijn kritiek immers over het hoofd dat zijn recht op vestiging niet wordt beëindigd, doch wel ingetrokken.

Gezien het huwelijk van verzoeker nietig werd verklaard, wordt het geacht nooit bestaan te hebben en komen alle uit dit huwelijk voortgevloeide rechten eveneens te vervallen, zoals onder meer het recht op gezinshereniging.

Verzoekers beschouwingen betreffende het art. 40ter en 42quater van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 zijn ter zake niet dienend, gezien de bestreden beslissing werd genomen in toepassing van het rechtsprincipe "fraus omnia corrumpit".

Er is geen uitdrukkelijke wetsbepaling die in casu voorziet in de intrekking van verzoeksters vestigingsrecht. De intrekking van verzoeksters vestigingsrecht dateert van na het verstrijken van de termijn bepaald voor het instellen van een annulatieberoep tegen de toekenning van het vestigingsrecht en de beslissing tot afgifte van de identiteitskaart voor vreemdelingen. Het vestigingsrecht van verzoekster werd echter door bedrog uitgelokt, namelijk verzoeksters wegens schijnhuwelijk nietig verklaard huwelijk. Aldus kon de intrekking door verwerende partij op om het even welk ogenblik en aldus ook buiten de beroepstermijn van dertig dagen, gebeuren.

Gelet op het feit dat aan de beslissing tot toekenning van een verblijfsmachtiging een manifest bedrog ten grondslag ligt, moet worden geacht dat nooit enig verblijfsrecht werd toegestaan (M. VAN DAMME en E. DE KEGEL, Intrekking van de administratieve rechtshandeling, Brugge, die Keure, 1994, 54). Met het oog op de rechtszekerheid dient de door bedrog uitgelokte rechtshandeling formeel uit het rechtsverkeer te worden verwijderd.

In tegenstelling tot wat verzoekster voorhoudt, diende er in casu dus geen wetsartikel te bestaan op basis waarvan verwerende partij tot intrekking is overgegaan. In de eerste bestreden beslissing wordt op afdoende wijze gemotiveerd dat verzoekster haar vestigingsrecht had verkregen op grond van fraude. Verzoeksters verwijzing naar artikel 42quater van de Vreemdelingenwet of naar de termijn die reeds was verstreken na de datum van het aangaan van het huwelijk is bijgevolg niet ter zake dienend." (Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 52 911 van 13 december 2010)

De verwerende partij is van mening dat het rechtsprincipe "fraus omnia corrumpit" een rechtsmatige, autonome rechtsgrond is om het verblijfsrecht te in te trekken. Bovendien wordt die redenering gevolgd in de rechtsleer en vooral ook door vaste rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen:

"De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven van de eerste bestreden beslissing wordt verwezen naar het rechtsprincipe "fraus omnia corrumpit" en naar het feit dat eerste verzoeker de Belgische procedure tot

gezinshereniging heeft misbruikt. Hij heeft een verblijfsrecht verkregen op basis van familiehereniging in functie van zijn Belgische echtgenote. Dit huwelijk werd nietig verklaard als zijnde een schijnhuwelijk en wordt aldus strijdig geacht met de Belgische en internationale openbare orde. In de tweede bestreden beslissing wordt verwezen naar artikel 7, 3° en artikel 7,2° van de Vreemdelingenwet en naar het feit dat eerste verzoeker door zijn gedrag de openbare orde heeft geschaad en dat hij langer in het Rijk verblijft dan toegelaten. Aangezien het huwelijk nietig is verklaard en wordt geacht nooit te hebben bestaan en bij arrest van het hof van beroep alle uit het huwelijk voortgesproten rechten vervallen zijn verklaard, wordt de vestiging van tweede verzoekster en haar broer eveneens ingetrokken. Verzoekers maken niet duidelijk op welk punt deze motiveringen hen niet in staat stellen te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht. Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aangetoond.
(R.v.V. nr. 58 725 van 28 maart 2011)

Er kan slecht besloten worden dat de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat verzoekers verblijfsrecht diende te worden ingetrokken en dat aan verzoeker bevel diende te worden gegeven om het grondgebied te verlaten.

De gemachtigde van de federale Staatssecretaris van Migratie- en Asielbeleid handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die verzoekers concrete situatie daadwerkelijk kenmerken, en conform de terzake toepasselijke rechtsregels, het zorgvuldigheidsbeginsel inclusief.

De in casu bestreden beslissing werd rechtmatig genomen, zonder miskennis van de zorgvuldigheidsverplichting waarvan verzoeker de schending aanvoert.

Terwijl de bestreden beslissing tevens afdoende werd gemotiveerd.

Gelet op het voorgaande, kan verzoekers eerste middel niet worden aangenomen.

[...]

Verzoeker meent in aanmerking te komen voor de toepassing van art. 42quater, §4 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980.

Bij zijn kritiek ziet verzoeker evenwel opnieuw over het hoofd dat zijn recht op vestiging niet wordt beëindigd, doch wel ingetrokken.

Gezien het huwelijk van verzoeker nietig werd verklaard, wordt het geacht nooit bestaan te hebben en komen alle uit dit huwelijk voortgevloeide rechten eveneens te vervallen, zoals onder meer het recht op gezinshereniging.

Verzoeker is aldus niet ernstig waar hij verwijst naar het feit dat zijn huwelijk 7 of minstens 6 jaar heeft geduurd in het Rijk. Door de nietigverklaring van zijn huwelijk, wordt het huwelijk van verzoeker immers retroactief uit het rechtsverkeer verwijderd en vervallen alle uit dit huwelijk voortgevloeide rechten.

“Nogmaals dient er op gewezen te worden dat de nietigverklaring van het huwelijk met terugwerkende kracht geldt, zodat verzoeker zich niet langer kan beroepen op de voordelen die hem op grond van dit huwelijk zijn toegekend, noch op de gevolgen van dit huwelijk (RvS 7 december 2004, nr. 138.115). Verzoekers verblijfstoestand moet worden vastgesteld als hadden zijn huwelijk en de gevolgen die voortvloeien uit dit huwelijk nooit plaatsgevonden.”
(R.v.V. nr. 59 912 van 18 april 2011)

Verzoeker kan zich dus niet dienstig beroepen op de uitzonderingsbepalingen van art. 42quater, §4 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980.

Al evenmin had de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid moeten motiveren waarom geen toepassing werd gemaakt van voormelde uitzondering.

[...]

Gelet op het voorgaande kan ook verzoekers tweede middel niet worden aangenomen.”

3.3.1. De Raad dient, wat de ingeroepen schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreft, te duiden dat de motieven van de bestreden beslissingen op eenvoudige wijze in die beslissingen kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissingen aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477). Verzoeker kan trouwens niet stellen de motieven die de bestreden beslissingen onderbouwen niet te kennen, nu hij deze weergeeft en betwist in zijn verzoekschrift.

Verzoeker kan ook niet worden gevolgd waar hij stelt dat in de bestreden beslissingen diende te worden gemotiveerd *“waarom werd afgeweken van de bepalingen van artikel 40 § 4, 1° van de Vw.”* Artikel 40, § 4, eerste lid van de Vreemdelingenwet heeft immers betrekking op de categorieën van burgers van de Unie die recht hebben op een verblijf van meer dan drie maanden in België en het staat niet ter discussie dat verzoeker de Marokkaanse nationaliteit heeft en derhalve geen burger van de Unie is, zodat voormelde wetsbepaling dus niet van toepassing is.

Verzoeker toont met zijn uiteenzetting geen schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991.

3.3.2. In zoverre verzoeker aangeeft niet akkoord te kunnen gaan met de motivering van de bestreden beslissingen, voert hij een schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij het nemen van een bestuurlijke beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De Raad merkt op dat verzoeker op 1 juni 2008, zijnde het ogenblik van de inwerkingtreding van de wet van 25 april 2007 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de wet van 25 april 2007) reeds in het bezit was van een onbeperkt verblijfsrecht in functie van zijn Belgische echtgenote. Derhalve dient te worden verwezen naar artikel 47 van de wet van 25 april 2007, dat luidt als volgt:

“Vanaf de inwerkingtreding van deze wet zijn alle bepalingen van deze wet van toepassing op de burgers van de Unie, hun familieleden en familieleden van Belgen met dien verstande dat:

1° de verblijfsvergunningen van de burgers van de Unie geldig blijven tot aan het verstrijken van de geldigheidsduur ervan;

2° de burgers van de Unie en hun familieleden alsook de familieleden van Belgische onderdanen die op het ogenblik van de inwerkingtreding van deze wet in het bezit zijn van een verblijfskaart van onderdaan van een lidstaat der Europese Gemeenschappen of van een identiteitskaart voor vreemdeling, waarbij hun verblijfsrecht werd vastgesteld, vanaf dat ogenblik van rechtswege geacht worden te genieten van een recht op verblijf overeenkomstig artikel 42 van de wet van 15 december 1980;

3° er onder voorbehoud van schijnhuwelijk, rechtsmisbruik of een andere vorm van fraude die van doorslaggevend belang geweest is voor de erkenning van het verblijfsrecht, slechts een einde gesteld kan worden aan het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden die op het ogenblik van de inwerkingtreding van deze wet, beschikken over een verblijfskaart van onderdaan van een lidstaat van de Europese Gemeenschappen of een identiteitskaart voor vreemdeling, waarbij hun verblijfsrecht werd vastgesteld, conform het door deze wet gewijzigd artikel 45 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

4° de vreemdeling die op het ogenblik van de inwerkingtreding van artikel 21 van deze wet, met toepassing van de criteria bepaald in de omzendbrief van 30 september 1997 betreffende het verlenen van een verblijfsmachtiging op basis van samenwonen in het kader van een duurzame relatie, gemachtigd wordt tot een verblijf voor beperkte duur in de hoedanigheid van partner van een burger van de Unie of van

een Belgische onderdaan, vanaf dat moment van rechtswege geacht wordt te genieten van een recht op verblijf op grond van artikel 42 van de wet van 15 december 1980.

Voordat er drie jaren verstreken zijn sedert de afgifte van de eerste verblijfstitel aan de betrokken vreemdeling, kan de minister of zijn gemachtigde een einde stellen aan diens verblijf, al naargelang het geval op grond van artikel 42ter of 42quater van dezelfde wet, met inbegrip van het geval waarbij het samenlevingscontract wordt opgezegd.

Na het verstrijken van de in het tweede lid bedoelde termijn, geniet de betrokken partner van de burger van de Unie of van de Belgische onderdaan een duurzaam recht op verblijf conform de voorwaarden bedoeld in artikel 42quinquies van dezelfde wet.”

Deze bepaling voorziet dat “de mogelijkheid om een einde te maken aan het verblijf van de burger van de Unie, zijn familieleden of de familieleden van een Belg, die wordt ingevoerd in artikelen 42bis, 42ter en 42quater van de wet, (...) enkel van toepassing (is) op de personen aan wie het recht op verblijf in België na de inwerkingtreding van de huidige wet werd toegekend. De andere burgers van de Unie, hun familieleden en de familieleden van een Belg blijven toegelaten tot een verblijf van onbepaalde duur in het Koninkrijk. De enige uitzondering op deze overgangsbepaling heeft betrekking op de gevallen van fraude die worden bedoeld in artikel 42septies, omdat dit motief voor een beëindiging van het verblijf een toepassing is van het algemeen rechtsprincipe “*fraus omnia corrumpit*.” (Parl.St. Kamer 2006-07, 2845/001, 76).

Aangezien verzoeker, gezien artikel 47, eerste lid, 2° van de wet van 25 april 2007, beschikte over een verblijfsrecht van onbepaalde duur is het artikel 42quater van de Vreemdelingenwet, waarin wordt bepaald in welke omstandigheden het verblijfsrecht van familieleden van een Belg of een Unie-onderdaan die nog niet beschikken over een duurzaam verblijfsrecht al dan niet kan worden beëindigd, in voorliggende zaak niet van toepassing. Rekening houdende met het feit dat de wetgever daarenboven uitdrukkelijk heeft aangegeven dat het algemeen rechtsprincipe “*fraus omnia corrumpit*” van toepassing blijft en er zelfs voor opteerde dit uitdrukkelijk in een wetbepaling op te nemen kan verzoeker dan ook niet verwijzen naar de beperkingen om het verblijfsrecht te beëindigen die zouden voortvloeien uit artikel 42quater van de Vreemdelingenwet.

De Raad merkt verder op dat de rechtbank van eerste aanleg te Namen het huwelijk dat verzoeker afsloot met een Belgische onderdaan vernietigde op grond van artikel 146bis van het BW op basis van de overweging dat uit een geheel van omstandigheden die zich voordeden tijdens de ontmoeting van de echtgenoten, hun huwelijk en hun verdere huwelijksleven blijkt dat verzoeker nooit de intentie heeft gehad een gezin te stichten, maar enkel een verblijfsrechtelijke voordeel verbonden aan zijn status van echtgenoot van een Belgische onderdaan beoogde (“*Il résulte en effet sans conteste de la combinaison de circonstances entourant la rencontre de parties, leur mariage et ses suites que ce dernier n’a jamais eu l’intention d’établir une communauté de vie mais qu’il s’agissait pour lui d’obtenir un avantage en matière de séjour, lié au status d’époux*”). Dit vonnis ging in kracht van gewijsde op 20 april 2010. Gelet op deze definitief geworden rechterlijke uitspraak kan verzoeker dan ook niet meer betwisten dat zijn huwelijk met een Belgische vrouw een schijnhuwelijk was. Daar uit het door verweerder neergelegde administratief dossier blijkt dat verzoeker louter en alleen een verblijfsrecht van onbepaalde duur verwierf op basis van dit huwelijk en nu dit huwelijk op basis van artikel 146bis van het BW werd vernietigd kon de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, gelet artikel 47, eerste lid, 3° van de wet van 25 april 2007 en op zijn bevoegdheid die voortvloeit uit artikel 42septies van de Vreemdelingenwet, aangeven dat verzoeker op frauduleuze wijze een verblijfsrecht verwierf en een einde stellen aan het recht op vestiging van verzoeker. Deze beëindigingsgrond is niet aan enige termijn gebonden.

Verzoeker kan daarnaast niet dienstig de schending inroepen van artikel 40bis, § 2 van de Vreemdelingenwet. Daar verzoekers huwelijk met een Belgische vrouw nietig werd verklaard kan hij immers niet meer worden beschouwd als familielid van een burger van de Unie. Verzoeker laat trouwens ook na toe te lichten op welke wijze deze wetbepaling zou zijn geschonden door de bestreden beslissing, zodat dit onderdeel van het middel hoe dan ook onontvankelijk is.

Een schending van de materiële motiveringsplicht en van de artikelen 40bis, § 2 en 42quater, §§ 1 en 4 van de Vreemdelingenwet kan bijgevolg niet worden weerhouden.

3.3.3. Verzoeker toont met zijn betoog evenmin een schending aan van het legaliteitsbeginsel, dat inhoudt dat de handeling van een overheidsorgaan dan pas regelmatig is wanneer zij gelijkvormig is aan de regelen, vastgelegd door een overheid van een hogere rang dan die waartoe de optredende overheid behoort (A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME, J. VANDE LANOTTE, *Overzicht van het Belgisch administratief recht*, Mechelen, Kluwer, 2009, 18). Verzoeker toont immers niet aan dat het bestuur bij het nemen van de bestreden beslissingen een hogere rechtsnorm van objectief recht heeft miskend.

3.3.4. Het rechtszekerheidsbeginsel, dat verzoeker ook geschonden acht, is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (RvS 11 januari 2007, nr. 166.563; I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginnelsen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 315-349).

De uiteenzetting van verzoeker laat evenwel niet toe vast te stellen dat het rechtszekerheidsbeginsel werd miskend. Verzoeker toont niet aan dat verweerder door in casu consciëntieus de bevoegdheden die de wetgever hem heeft toegekend aan te wenden is afgeweken van een vaste gedragslijn.

Het eerste en het tweede middel zijn ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien oktober tweeduizend en elf door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK